

ELECCIONS A HONDURES, UN PAS CAP A UN GOVERN MILITAR

País pobre, amic ric

«A vui som una nació ocupada, en la qual els Estats Units han equivocat el camí», sentencià poc abans de les eleccions presidencials d'Hondures el conegut polític Jorge Reina. Per la seva banda, el sociòleg hondureny Víctor Mesa ironitzava en la recta final electoral que els partits liberal i nacional «són com les dues ales d'un partit conservador, que només es diferencien en el número de l'apartat postal».

A aquest marc, que cobreix de sospites la «democràcia hondurenya», s'hi afegí durant l'època pre-electoral un comportament de totes bandes que qualifica perfectament i desgraciadament el petit país centramerica com una república bananera.

N'hi ha prou amb l'esment de dos fets. En primer lloc, que el president ixent, Suazo Córdova, elegit el 81 amb el 53 per cent dels vots, ha fet tots els possibles per perpetuar-se en el poder. Com que no podia, cercà un home de palla del seu Partit Liberal, Óscar Mejía. Però a les paperetes de vot es veia la imatge d'un liberal amb molt més prestigi, Modesto Rodas, i amb un gran inconvenient: morí fa dos anys. Ni així ha aconseguit l'ex-president evitar el triomf d'un altre liberal, Jose Arcona, amb el qual està profundament renyit; els quatre candidats liberals presentats són els cacics d'un partit que és un muntatge.

Encara més curiós ha estat el mètode d'elecció. A través d'una recent reforma electoral, havia de guanyar el partit que obtingués més vots. El partit Nacional, conservador, només n'assolí el 45 per cent en les eleccions del 24 de novembre. Però el ball de candidats dins de cada partit ha provocat la irrisòria situació que el candidat millor situat dels nacionals, el jove Callejas, de 42 anys, assolís cent setanta milt vots més, i fos més votat en disset dels divuit departaments de la república que el seu contrincant guanyador Azcona.

Sí sumera els petits partits, resulta que el nou president haurà de governar només amb quaranta-cinc diputats, mentre que els nacionalistes en tindran cinquanta-sis.

El qualificatiu de república bananera, dominada sense escrúpols pels Estats Units de Nord-amèrica, és el que millor podria definir el recent procés electoral hondureny.

Ernest Udina

Suazo Córdova ha fet tots els possibles per mantenir-se en el poder.

Tot plegat mostra que aquestes eleccions hondurenyes, les segones «democràtiques» en cinquanta anys, només hauran servit a un objectiu, que probablement és un desig secret dels Estats Units: que manin els militars, com ja s'esdevenia amb l'anterior president.

En aquell petit país, del qual les dades econòmiques assenyalen que és el més pobre d'Amèrica Central, els Estats Units veuen simplement una plataforma per establir un estat de setge sobre Nicaragua. Sense vergonya, el nou president Azcona ha tornat a negar que hi hagués una guerra antisanidinista a Hondures i ha promès obrir una investigació sobre aquest fet conegut per tot el món.

Les eleccions d'Hondures han coincidit amb un moment clau per a l'evolució de Contadora, l'esforç de pau a través del diàleg, potenciat per quatre grans països de l'àrea, amb el suport dels estats de la CEE. El pacte de Contadora, però, no ha estat possible i es troba actualment en una curta pròrroga d'un mes, de la qual el més probable és que no surti cap acord definitiu. És la voluntat dels Estats Units, que no volen la pau a través del diàleg a la zona, perquè voldrien simplement esborrar del mapa el sandinisme, cosa que no saben com fer.

L'evolució nicaragüenca i la corrupció establida en el seu pobre veí,

que viu d'un amic ric, els Estats Units (els quals, de tota manera, l'ajuden molt menys que a El Salvador o a Guatemala), és una mostra definitiva que l'única política possible a l'àrea centramerica és la del diàleg entre els països, sense condicionaments per part dels Estats Units.

L'estratègia nord-americana de considerar la zona com una colònia pròpia, on tot és permès mentre se salvin els interessos colonials, duu directament a una inestabilitat i a una continuïtat de la guerra que, en darrer terme, pagaran els mateixos Estats Units, cecs davant una realitat que analitzada objectivament és un autèntic escàndol internacional. □